

Tandori elindul a sirályok házába

a szakadék szélére viszlek
 szétszórlak a hullámok közé
 zárjanak be és oldódj fel
 tévedek látod megint tévedek
 mert a szél megfordul
 és a szemem tele lesz veled
 hullámaival betakar az éjszaka
 mondta halkán az üvegszemeknek
 lapos testű halak úsztak az árral szembe
 hompölyögtek benne az indulatok
 feszítették és taszították
 mint csónakot a dagály
 sziklák közé szorulva
 felpattantak a kagylók kék csöndnyelvei
 az üres csigaház
 a gyöngyházfényű kavics
 az ezüst holddudvar
 mind csak játékszer volt
 de a pipacs kibuggyant
 lecsordult szárán a földre
 alvadt vérdarabok száradtak a kezén
 nincs ilyen játék
 nyelvüket öltögették a zöld hasú gyíkok
 a sirályok átkokat szórtak
 elszakadt volna a szavaktól
 önkéntelenül ismételte a virág nevét
 hallgatott és átgázolt a kerten
 láncot raktak rá a szirmok
 hiába uszították rá a kutyákat
 a lábához kuporodtak nyájaskodva
 behúzták fülüket-farkukat
 egyszer csak minden a feje tetejére állt
 zöld éjszakán szakadt le a hold
 bele a fekete halom közepébe
 a szeme feneketlen sötétjébe
 barázdák között lapultak a csillagok
 szántott de nem vetett
 lába a főenybe süppedt
 nehezen húzta ki akár az első ősz hajszálat
 könnyű lenne az idővitorlát feszíteni és visszaúszni
 arcába fújta a szél a leveleket
 odafelé még ketten ültek a csónakban
 éretlen tobozok hulltak a földre
 egy madár furcsa hangot hallatott
 akár a szentély ajtajának nyikorgása

áldás előtt hagyta el a templomot
aki elment más tájakra vágyott
és kihunyt fölötte ami fénylett
miért csodálkozik hogy maga is megváltozott
sima kőből szikrát csiholni nem türelmetlennek való
fülében az ajtónyikorgással
amely hirtelen lefelé húzta
indult a leánderillat után
idegen virág
többé nem lesznek titkai
egyikük sem véletlenül ment oda
az ablaknyílásból felrebbent egy sirály
kialudtak fölötte a csillagok szikrái
eltaposta a mécsbogarak pislákoló fényeit
az éjszakánál csak a vér feketébb
a végső bizonyosság kimondhatatlan
vivódásával lecsupaszította a tenger hazugságait
hitte csak hogy csalhatatlan
mint kövön a kő mint a tüzet gyújtó szikra
a halászok egy lányról énekeltek
akit a víz hozott
perzselő holdfényt fogtak hálójukba
halként vergődött a kifogott part
oldalán csattogtak szüntelenül a hullámok
hangokat hoztak a túlsó partról
csendet és céltalan várakozást
ciprusok fekete oszlopai várták
az éjszaka elszánt katonái
a világítótorony vörös fénye ugrált a szemében
hullámszórtak az ágak az út két oldalán
ugyanaz a dal szólt hamisan
recsegve ahogy az erdők égneek
ahogy a szárnyak törnek
a léckerítés mögött pipacsok villantak
amikor még érte csak neki nyíltak
fájt mint a seb
a széthullott elúszott virág
elcsendesedett a sirályok háza
egy kő hull a szirmok után
megszűnt benne kialudt az égen minden lángolás
lábainál háborgott a tenger
az éjszaka egyre csak küldte
fekete kíméletlen hullámain